

(המשך מעמוד 37)

שוב היה שקט כמה ימים ואז היתה מריבה גדולה עם אמי. היא הכינה אוכל שלא היה לטעמי, כי הפכתי לצימחוני. אמרתי לה שאין לי חשק לאכול, והיא לקחה את הצלחת וזרקה אותה לזבל ואמרה לי שאקה את המיזודה ואעזוב את הבית. הלכתי להיכל, לאן כבר יכולתי ללכת? שם הם אמרו לי שאחזור הביתה. אז ישנתי באותו הלילה אצל חברה שלי ולמחרת חזרתי הביתה.

אחר כך הסכימה אמי שאוכל לבקר אצלם בתנאי שאחזור יום-יום הביתה. לגבי הבחור, דייל סטרייסנד, אף פעם לא הייתי איתו ביחידות. פעם אחת בלבד ישנתי אצלו בדירה, ואז היו שם אנשים אחרים. אני ישנתי שם עם עוד שתי בחורות, כי עורנו לו לסדר את הדירה. זה היה בדיוק כשהוא עבר לגור שם. פרט לי ולשתי הבחורות היו שם עוד אנשים.

אני רוצה רק להגיד, שמאז שאני מבקרת בתנועה אני יותר שלווה. אני לא מאמינה בהארי קרישנה אבל אני משננת את המאנטרה שלהם כי זה מרגיע אותי. לבית-הספר לא הפסקתי ללכת בגלל התינועה. הפסקתי ללכת עוד לפני שהכרתי את התנועה. כשסיפרתי לראש התנועה

שאני לא הולכת לבית-הספר, הוא דרש ממני לחזור לשם. אני באמת מתכוונת לחזור לבית-הספר כשתיגמר השביתה. עד כאן סיפוריה של ריקי לימור.

„לא כל כך

נורמליים”

5 **דבריו של דייל סטרייסנד.** הוא חבר בתנועה כבר עשר שנים. הוא היה נשוי בעבר לחברת תנועה, ונולד להם ילד שהיום הוא בן שלוש. לפני ארבע שנים גילה דייל כי אשתו מעשנת סמים ושוכבת עם גברים אחרים. הוא הגיש בקשה לגט והיום נמצאים בני הזוג בהליכי גירושין. לארץ נשלח דייל על-ידי חברי התנועה בארצות-הברית. דייל, שהוא בן למשפחה יהודית, התייחס ללמוד עברית באולפן ובדעתו להירשם בארץ. את ריקי הכיר, לדבריו, לפני חודשיים. לא היה בינו ובינה כל קשר, פרט לעובדה שהיא היתה מטפלת בבנו כאשר הוא היה יוצא בבוקר עם החברים לחלק כרוזים ופרחים.

„כשראיתי שהיא דואגת לילד שלי” סיפר דייל, „התעניינתי אצל ראש התנועה אם היא חברה קבועה בתנועה. לא ידעתי אז כי היא רק בת 14. חשבתי שהיא

מוסיקה למעריצה

שהשתתפה בשבת האחרונה בשירה-בציבור בהיכל התנועה. „לדעתי זוהי רדיפה דתית”.

כאשר היה עליה לעבור ניתוח בבית חולים. „אני סומכת עליהם עד הסוף”, אמרה השכנה. „אחרת לא הייתי נותנת להם לשבת אצלי בדירה. הם נראים לי כל כך תמימים וישרים. אני בדרך כלל לא בוטחת באנשים, אבל מי שכתב את השטויות בעיתונים לא יודע על מה הוא מדבר.”

כאשר הגיעו השמועות על הנעשה בר היכל לאוניה של אורה, שהיתה חברה בתנועת הארי קרישנה והיום משרתת כחיילת בשירות-סדיר, היא מהירה להגיע להיכל שברחוב הירקון, אורה, ירוקת העיניים ודקת-הגזירה, באה כדי להביע את אהדתה לחבריה בשעת צרתם. „אני עובדת את התנועה בגלל לחצם של ההורים והחברים ואני לא מצטערת שהלכתי לצבא” סיפרה החיילת. „אני סיימתי תיכון, אבל אישית אני לא חושבת שזה כל כך גרוע לא ללמוד. בתקופה שהייתי בתנועה, הייתי נמצאת שם יום ויומיים לא ראתי שמישהו יסתובב שם בעירום. בתקופתי לא היו שם קטנים, פרט בחורה אחת, שאמה לא התנגדה לכך. איש מאלה שאני מכירה גם לא עזב את בית-הספר בגלל התנועה, ואף חבר של התנועה לא היה עם בחורה ביחידות, כי זה אסור על פי דתם.”

„את ריקי הכרתי זמן קצר. היא היתה עושה מה שכל הבחורות האחרות היו עושות. אני חושבת שהבעיה העיקרית שלה היתה שאמא שלה לא הבינה אותה. אני אישית לא הבחנתי שבינה ובין דייל יש היסטוריה. היא לא דיברה איתו יותר ממה שדיברה עם האחרים.”

השבוע נפגשו חברי התנועה עם חברי הכנסת יצחקי, שמסר להם כי ההצעה שלו לסדרה-יום נוגעת רק להפסקת הלימודים של הקטנים. יצחקי מסר, כי לא ידוע לו דבר על יחסי-מין בתנועה, וכי הוא בטוח שההאשמות על יחסי-מין אינן נכונות. כי ידועים לו עיקרי התנועה בדבר איסור יחסי-מין לפני הנישואין. חברי הכנסת אף מתכוון להזמין את חברי התנועה לדין ישיבות בנכנסת, שבמסגרתה, כך הוא מאמין, תתברר האמת לאמתה.

המישפטן זאב ברעם, שהוא יליד ותיק של התנועה ומייצע לחבריה לעתים בביטויים שונים, סבור כי כל הרעש שהוקם לזכותה הוא כסערה בכוס מים. „כל אדם רשאי להתנהג לפי המוסכמות שלו ולפי ערכיו”, אמר ברעם, „בתנאי שיש מעשיו לא יהיו פגיעה בחוק. אנחנו לא מענישים בישראל על השקפת-עולם, ואני בטוח שהועדה שתחקור בעניין תשאף להוציא את האמת לאור ותמצא כי חברי התנועה לא עברו על החוק.”

עירום? גיחך לוצאן-אנדה, מנהיג התנועה בישראל. „כך אנחנו הולכים למיקחות, אמר לו צאן-אנדה, האם זה לא מוסרי?”

שהיא חושבת ללמוד באקסטרוני, ואם היא תלמד הכל יהיה בסדר. אני חושבת שצריך לתת לזמן לעשות את שלו, ויהיה טוב.”

התמימים והישרים

מ **רים לוי** (26), שכנתם של חברי התנועה ברחוב הירקון, היא עקרת בית בלונדית ואם לשלושה ילדים. בדירה שבקומת הקרקע סיפרה, כי כמה פעמים עשו בנות הקבוצה בייבי-סיטר לילדיה, ופעם אף נשאר בו בדיירתה שלושה ימים,

„הכל שקר!”

התרתחה רזה, אם לבת חברה בתנועה, „אם מה שאומרים עליהם היה נכון, הבת שלי לא היתה נמצאת איתם. הילדה שלי יודעת מה שהיא עושה, היא די מבוגרת כדי להביא.”

לפחות בת 18. ראש התנועה אמר לי, כי אינה חברת התנועה בגלל שאמה מתנגדת לדבר, וכי היא רק בת 14. אף פעם לא עלה בדעתי כי יאשימו אותי בהאשמה כל כך מגוחכת. חשבתי שזה ברור לכולם, כי תורתנו אוסרת על קיום יחסי-מין מחוץ למסגרת הנישואין, וגם אז — יחסי-מין הם רק לשם הולדת ילדים ולא לשם הנאה. אני חושב שגרמו לנו עוול גדול בכך שמאשימים אותנו ורודפים אחרינו.”

נורית לימור, אמה של ריקי, סירבה להתייחס לנושא היחסים שבינה ובין בתה. על השמועות בדבר יחסי המין בין בתה ובין דייל אמרה: „לא ידוע לי שום דבר על כך. אינני נוהגת לדבר עם בתי על הנושאים האלה, וכלל לא חשבתי להגיש תלונה במשטרה. חשבתי שהדבר יעבור לבד. רק בגלל לחצים של אמי, הסבתא של ריקי, הגשתי את התלונה, והיום אני מבולבלת. יכול להיות שיותר טוב לילדה שתהיה איתם, ואולי זה לא טוב. אני לא יודעת.”

לאמה של קטינה אחרת החברה בתנועה, גירסה שונה מזו של אמה של ריקי: „אני לא מאמינה לשום דבר שכתוב בעיתונים. אני מכירה את הבת שלי, ואם זה היה נכון שהם מקיימים שם יחסי-מין ומעשנים סמים, הבת שלי לא היתה נמצאת איתם. אני ביקרתי במקום כמה פעמים והתרשמתי שהם אנשים טובים שלא רוצים להזיק לאף אחד. לפי דעתי הם לא כל כך נורמליים, כי בשביל מה לעבוד לקרישנה כשיש מזווה? אבל עיקר הסיכסוך עם בתי היה על רקע עויבתה את בית-הספר. השבוע היא אמרה לי

אריבי

השכנה מרים מספרת כי ריקי יושבה כשמרטפית בדירתה, ולידיעתה לא ישנה ריקי בהיכל.